

Слава

ДЖЕСИКА ЧОН

Превод от английски език
Николина Тенкеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Bright*

Copyright © 2020 by Jessica Jung and Glasstown Entertainment

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2021

Редактор Ваня Петкова

Коректор Милена Александрова

Препечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2719-4

На моите „Сияйни звезди“
и на Кристал,
най-ярката светлина
в живота ми.

Първа глава

Усмхни се, все ми повтарят. Безброй момичета мечтаят да са на твое място! Освен това си много по-красива, когато се усмихваш. Хайде де! По-ведро! Не искаш да те наричат Ледена кралица, нали?

– Рейчъл! Погледни насам!

– Дай ни усмивка!

Отвсякъде проблясват светкавици на фотоапарати още преди токчетата ми с цвят на шампанско да са докоснали земята. Дискретно приглаждам тоалета си – лъскава рокля със сърцевидно деколте, стъпвайки на червения килим. Мина тръгва подире ми, а останалите седем момичета слизат от лимузината зад нас и помахват с ръце като кралски особи. Феновете се разпищяват, щом ни виждат, опитвайки да се промъкнат през стената от папараци.

– Какво ще кажете за групова снимка? – провиква се фотограф.

Както хиляди пъти досега, се подреждаме за снимката, инстинктивно заставайки така, че да разкрием най-добрите си черти. Фотоапаратите защракват в синхрон, заснемайки ни от

всички ъгли. Във въздуха витае някаква енергия, когато деветте сме заедно. Веднъж попаднах на наша снимка в социалните мрежи, озаглавена *Ето как изглежда истинската сила!* Понякога се замислям върху това. Дълго време чувствах точно обратното в обкръжението на момичетата, но нещата се промениха през изминалите пет години и половина.

Вървим по килима, без да бързаеме, спираме да позираме – с начервени устни, ръце на хълбоците и сияйни като слънцето в златисторозовите си облека. Щом стигаме до стъклените врати на хотел „Пенинсюла Шанхай“, завъртам глава назад и намигвам в камерата, насочена към мен, подарявайки на папарачите последна ослепителна усмивка.

Отдавна не съм онази плаха стажантка, която замръзваше от ужас пред обектива. Камерите не ме плашат вече.

Сега ги владеея.

Усмивка.

Първия път, когато фенка ми каза, че съм променила живота ѝ, се разплаках.

Случи се година след дебюта ми с „Гърлс Форевър“, на промоцията на сингъла ни „Луда по теб“. Видеоето му събра петдесет милиона гледания само за ден, а пастелните шапки и очилата с перлени рамки, които носехме, се разпродадоха за седмица. Фенката беше около единайсетгодишна – на същата възраст, на която бях аз, когато започнах обучението си в „Ди Би Ентъртейнмънт“ – дългуреста и леко срамежлива, но усмихната широко, с очи, блещукащи като камъчетата по тениската ѝ, изписа ли моето име: *РЕЙЧЪЛ КИМ*.

– Благодаря ти, Рейчъл – отрони тихичко и ми даде да подпиша ръчно изработен плакат.

– За мен е удоволствие!

Отговорих на усмивката, издрасквайки със златната си писалка вече добре познатия на всички автограф (Рейчъл с главни букви и малка звездичка накрая).

Върнах ѝ обратно плаката и охранител в жълта жилетка тръгна да я извежда, когато тя се провикна:

– Почакай!

Охранителят врътна очи, но ѝ позволи да се изкаже. Младото момиче пое дълбоко дъх и ме погледна сериозно.

– Наскоро се преместих от Америка в Сеул, също като теб. Не беше лесно, но наблюдавайки те на сцената, се чувствам по-малко сама. Караш ме да вярвам, че някой ден и аз ще намеря своя начин да блесна. Наистина промени живота ми. – Усмихна се и ми благодари за автографа. – Ах! – Изписука, поглеждайки го отново. – Нямах представа колко много значи това за *мен*!

После притисна плаката към гърдите си и си замина. Грамадна сълза се търкулна по бузата ми, докато ѝ махах за довиждане, преглъщайки буцата в гърлото си. Всъщност бе тъкмо обратното: тя нямаше представа колко значеха думите ѝ за *мен*.

Пет години и половина по-късно вече не плача на срещите с фенове. Научих се да задържам усмивката на лицето си, да не показвам емоциите си. И все пак понякога ми иде да се ошипя, защото имам усещането, че сънувам. Как успех да стигна дотук? Да кажа, че тренировките ме затрудниха, би било прекалено съдържано твърдение. Бяха безмилостни, тежки и неведнъж ме караха да преосмислям приоритетите си. А когато най-сетне дебютирахме, напрежението се удвои. Безкрайни репетиции, изпълнения на живо и снимки на видеоклипове, траещи дни наред, при това в компанията на съгрупничките ми от „Гърлс Форевър“, с които изведнъж прекарвах всичкото си време (няма да лъжа, беше *същинско* предизвикателство).

Но в крайна сметка си заслужаваше. Музиката и хората, свързани с нея, наистина носят някаква магия. Да съм кей-поп идол означава да бъда част от нещо по-голямо от самата мен.

Енергията тази вечер беше наелектризираща. Шанхай е последната спирка от азиатското ни турне, продължило с месеци. Признавам, нерядко се улавях, че мечтая да легна в собственото си легло. Но днес, на сцената, осъзнах колко ще ми липсва всичко това, когато се приберем в Корея. Януари е и ще бъдем на турне отново чак през есента, което определено се усещаше във въздуха. Раздадохме се на сто и десет процента, както и феновете ни. Сега е ред да празнуваме.

Обхождам с поглед балната зала на „Пенинсюла Шанхай“. Организаторите доста са се постарали. Кристални полилеи се спускат от тавана, озарявайки келнерите в лъскавите им смокинги да се вият през тълпата със сребърни подноси в ръце. Музиката вибрира между стените и всички танцуват и се забавляват. Част от дансинга е превърнат в миниатюрна пързалка за кънки. Електриково розови и флуоресцентно жълти коктейли се ният покрай мен върху светещи в тъмното табли – в чест на заглавната песен от най-новия ни албум – „Блясък“. Песента е истински хит и оглавяваше класациите цяло лято. На парти-то довечера ще прожектират откъси от клипа: светещи боулинг алеи, поля със светулки, виенско колело, откъдето блещукащите светлини на града приличат на свещички върху торта. Гледки, способни да накарат всеки да забрави, че температурата навън е три градуса.

Тъкмо посягам към чаша шампанско, когато чувам нечий глас зад гърба си:

– Рейчъл Ким! – Жилест мъж с квадратни червени очила и топла усмивка върви към мен, протягайки ръка да стисне моята. – Аз съм Парк Хаянби, вицепрезидент по програмирането в

СОАР. Надявах се да те засека тази вечер.

СОАР е една от най-големите медийни компании в Корея. Участвали сме в няколко техни предавания, но обикновено „Ди Би“ се занимава с бизнес страната на нещата, затова никога не съм се срещала лично с шефовете им.

– Приятно ми е да се запознаем – казвам и стисвам ръката му.

– Дано не възразяваш! – той бръква в джоба си и плахо изважда химикалка. – Дъщеря ми е твоя почитателка и би ме убילה, ако поне не те попитам. Би ли подписала салфетката за нея? Името ѝ е Парк Мийон.

– Разбира се!

Даже след хилядите (може би милиони?) автографи, които съм раздавала през последните пет години, все още ми е трудно да отказвам.

На лицето на вицепрезидента грейва усмивка, щом му връщам подписаната коктейлна салфетка.

– Ще я пазя с цената на живота си – прибира салфетката с автографа в джоба на ризата си, потупвайки го с длан. – Знаеш ли, Рейчъл, Мийон не е единствената ти почитателка. Двамата със съпругата ми също сме ти фенове. Имаш невероятен глас.

Мой ред е да се усмихна.

– Много благодаря, господин Парк.

– Би звучала страхотно по радиото – веждите му се повдигат любопитно: – Хрумвало ли ти е някога да станеш радиоводеща? СОАР подготвя ново шоу, фокусирано върху разговори с творци от всички сфери на живота. От теб би излязла отлична водеща.

Веднага наострям слух.

– Ако се свържете с „Ди Би“, биха могли да ни уредят среща – отвръщам с повече увереност, отколкото изпитвам всъщност.

Но защо да не са заинтересовани? Радиопредаванията на СОАР имат огромна публика и ако мога да популяризирам „Гърлс Форевър“, докато същевременно се наслаждавам на дълбоки, проникновени разговори с креативни хора, не печелим ли всички?

– Чудесно – казва господин Парк. – Непременно ще им се обадя!

Чукваме чаши и после го отмъкват група журналисти, нетърпеливи да говорят с него. Точно обмислям дали да се отбия до десертния бар, или да отида на дансинга, когато Мина се присламчва към мен, хващайки свободната ми ръка.

– Ето къде си била!

Убедена съм, че има радарна система, която я известява всеки път, щом някой друг се радва на специално внимание. Едва бях вдигнала наздравича с господин Парк, и ето че се появи отнякъде. Но цялата сияе, очите ѝ излъчват онази харизматична енергия, на която човек не може да устои. Затова, когато казва: „Хайде да танцуваме!“, отпивам бърза глътка от питието си и го оставям върху една от множеството табли, тръгвайки след нея към дансинга.

Изглежда шик в блещукащия си костюм с панталон чарлстон и елегантен, хлабав кок. Танцуваме и се смеем с глас, докато аз следвам всяко нейно движение. Несъмнено е магнетична, особено танцувайки с подобна грация и лекота, и не след дълго всички камери в залата се насочват към нас.

За секунда си позволявам да повярвам, че запечатват нещо истинско, миг на неподправено приятелство между две момичета, доскоро заклетии врагове. *Виж ни само* – представям си, че казвам. – *Помниш ли колко се мразехме някога? Помниш ли как ми сложи наркотик в шампанското и ме засне да танцувам пианна на масата? Ха! Не ти ли се струва, че оттогава е минала*

цяла вечност?

Обаче някои неща не се променят дори след цяла вечност.

Отне месеци слуховете за така наречения любовен триъгълник с Джейсън Лий да стихнат. Всъщност всичко беше дело на „Ди Би“. Искаха да гласнат напред соловата му кариера, след като напусна „Некст Бойс“, и ние с Мина се оказахме перфектните пионки. Защото какво би го направило още по-желан, ако не две изгряващи кей-поп звезди, съревноваващи се за любовта му? Разбира се, Мина знаеше за уговорката от самото начало. Мен ме уведомиха чак когато се бях влюбила до уши в него.

Що се отнася до нас двете, след дебюта ни „Ди Би“ се наситиха на драмата около любовния триъгълник и инсценираха помирение помежду ни. Прегърнахме се и плакахме в уж домашно видео, кълнейки се никога повече да не допускаме друг мъж да развали приятелството ни. От този ден насам коментарите на пресата по наш адрес са единствено положителни и съм решена да ги запазя такива.

И все пак в моменти като сегашния забравям за фалша, убеждавам себе си, че не се преструваме просто за пред камерите, а истински се забавляваме.

– Много смел избор на рокля – повишава глас Мина, надвиквайки музиката. – Ама че сладки бедърца!

Е, дотук с илюзиите.

Вечерта преминава в щастлива мъгла от танци и шампанско. Балната зала е пълна с познати лица от „Ди Би“ и хора, които срещам за пръв път, изгарящи от нетърпение да ме поздравят.

– Представи се блестящо на концерта, Рейчъл!

– Гласът ти става все по-великолепен.

– Абсолютно феноменално! Родена си да бъдеш звезда, няма никакво съмнение.

След часове на дансинга съм готова да се оттегля. По-стес-

нителните момичета от групата, Йонгюн, Джийон и Сънхи, вече се отправиха към хотелските си стаи, докато Мина, Лизи и Юнджи някак се озоваха на пързалката за кънки, цвърчейки с пълни гърла и развявайки искрящите си облекла като грамадни чадъри. Ари и Сумин пият коктейли на десертния бар и както обикновено, спорят за нещо. Понеже са на еднаква възраст и започнаха обучението си по едно и също време, ту се карат ожесточено, ту се сдобряват. Приличат на стара женена двойка. Очарователни са.

Мечтая да се прибера в хотелската стая и да се излегна в джакузито. Колкото и да обичам токчетата си на „Джими Чу“, умирам да ги сваля и да потопя крака във ваната. О, да! Ароматна вана и маска за лице са перфектният завършек на турнето.

Тъкмо излизам от балната зала, когато отново чувам името си. Обръщам се и виждам фигура на мъж, облеган на стената, където прожектират музикалното ни видео. Цветове и светлини танцуват закачливо върху лицето му.

– Джейсън?! – възкликвам изненадано.

Устните му се извиват в дяволита усмивка и той килва глава настрани.

– Толкова време ли е минало, че не можеш да ме познаеш?

Естествено, че го познавам, изтупан в шиказен бял костюм и ярки златистозелени кецове. Как бих могла да не го позная?

След случката с любовния триъгълник с Джейсън се бяхме отчуждили. Просто вече му нямах доверие. Лека-полека обаче ледовете между нас започнаха да се топят. Съобщения, тайни срещи на кафе. Дадохме си втори шанс, но покрай дебюта на „Гърлс Форевър“ и неговата солова кариера почти не ни оставаше време да спим, камо ли да излизаме. Постепенно отношенията ни отново охладняха заради натоварените ни графици. Както и заради заканата на Мина да публикува видеото, в кое-

то се целуваме зад сцената. Не можех да се отпусна, когато сме заедно.

Само че тя така и не изпълни закана си. И макар постоянно да бях на тръни, все пак успяхме да съхраним връзката си за година и половина. Може би Мина никога не е имала намерение да ме нарани толкова жестоко, колкото си представях.

– Музикалните награди „Ориндж“ преди шест месеца – щраква с пръсти Джейсън. – Тогава се видяхме за последно, нали?

– Мисля, че си прав. – Напоследък пътищата ни се пресичат единствено по разни събития. Забелязвам, че косата му е пораснала през изминалите месеци. Достатъчно дълга е, за да я върже на опашка, но вместо това я е пригладил назад като истинско възплющение на млад кей-поп идол. – Не очаквах да те засека в Шанхай. Изглеждаш страхотно.

Той се усмихва.

– Ти също. Но се шегуваш, нали? Не бих пропуснал подобно парти. – Сервитьор минава покрай нас с поднос розово шампанско и Джейсън грабва две чаши, подавайки едната на мен. – Имаш ли минутка да побъбриш със стария си приятел?

Краката ми протестират, но се радвам да го видя. Макар че вече не изпитвам романтични чувства към него, съм любопитна да разбера какво се случва в живота му. Взимам шампанското и тръгвам подире му към балкона. Нощният януарски въздух кара дъха ни да излиза на малки бели облачета, но навън са изнесени печки, а и хладът е добре дошла промяна след жегата в претъпканата бална зала.

– Чух, че турнето е пожънало голям успех – подхваща Джейсън и се обляга на парапета. – Сигурно усещането е невероятно.

– Благодаря – отговарям с усмивка. – Беше най-доброто ни турне досега. – На всеки друг би прозвучало като перчене, но

знам, че Джейсън ме разбира. Отпивам глътка шампанско, внезапно обзета от носталгия. – Когато дебютирахме, всичко беше толкова вълнуващо и ново, но през повечето време нямах представа какво върша. Тренировките са едно, но да пееш на сцена, е съвсем различно.

Джейсън се размива.

– Да, спомням си.

Поглеждам към луната, сещайки се за дните, когато ме наричаше „върколачке“. Боже, какъв трепет изпитвах тогава. Има ли нещо по-опияняващо от първата любов?

– Радвам се за теб, Рейч – продължава той, стисвайки рамото ми. – Е, какво следва? Видях те да говориш с онзи тип от СОАР. Да очакваме ли ново радиошоу с водеща Рейчъл Ким?

Разсмивам се и му разказвам за предложението. „Гърлс Форевър“ все още са в разцвета си, но всички знаем, че тази кариера не трае вечно. Какъв ще бъде животът ми след кей-попа, запитвам се изведнъж. Но въпросът е прекалено сложен за разнищване сега, когато музиката от балната зала кънти в ушите ми.

– Как върви твоята кариера? – сменям посоката на разговора, преди да съм изпаднала в екзистенциална криза.

Джейсън се ухилва и изпъва рамене.

– Е, щом искаш да знаеш, пред теб стои вторият главен герой в най-новия филм на Ким Хеянг.

Дъхът ми секва.

– Сериозно ли? Филмите на Ким Хеянг винаги ме разплакват! Тя е най-добрият сценарист в Корея. Това е невероятно.

– Мерси – отвърща Джейсън, сияещ от вълнение. – Сена ми помогна да се подготвя за ролята, но все пак се притеснявам. Никога не съм се снимал в толкова голяма продукция.

– Ще се справиш чудесно. Сена ще участва ли във филма?

Джейсън и Уон Сена публично обявиха връзката си преди

повече от година. Популярна кей-драма звезда от тийнейджърка, тя притежава не по-малко слава от него. Двамата са симпатична двойка с огромен брой верни почитатели, дори медиите ги наричат „Любимците на Корея“.

Отдавна не съм имала връзка с никого и макар да съм се примирила – в живота ми на кей-поп идол почти не остава място за романтика – чувството ми липсва.

– Не. Заета е с нов сериал – казва Джейсън, изваждайки ме от унеса. – Все още търсят актриса за главната женска роля, така че, ако проявяваш интерес...

Веждите му се повдигат многозначително.

Избухвам в смях.

– Ще го имам предвид. Сигурна съм, че бих получила блестящи препоръки от учителката си от трети клас. Казвала ли съм ти, че играх препечена филийка в училищната пиеса за хранителните групи?

– Препечена филийка? Леле, Рейчъл, не знам. Може би си прекалено квалифицирана за филм на Ким Хеянг.

Прихваме в смях и усещам как ме залива вълна от емоции. След всичко, което преживяхме, съм благодарна, че останахме приятели. Нещата можеха да приключат по много различни начини, но се радвам, че приключиха така.

Сякаш прочел мислите ми, той казва:

– Щастлив съм, че се засякохме тази вечер.

– Аз също. Но е време да натопя краката си във ваната. Тези токчета ще ме съсипят.

Джейсън се изкискава.

– Какво ще кажеш за една наздравица? Дочух, че си експерт в „гостовете“.

Вдигам шампанското си и врътвам очи.

– За следващия секс символ на корейското кино!

– За двама ни! – усмихва се Джейсън. – И онова, което ни готви бъдещето!

Чукваме чаши и отпиваме по глътка.

Нов прилив на решителност препуска през мен, когато се връщам в хотелската стая да стегна багажа си. Щом се прибера у дома, ще се заема по-сериозно с бъдещите си планове. Джейсън беше прав. Трябва да помисля в перспектива. С доза късмет и помощта на „Ди Би“ мога да изградя кариера, която да продължи след „Гърлс Форевър“, колкото и да ми е трудно да си го представя в момента.